

РЕШЕНИЕ

№ 7763

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11065** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано е по жалба на Й. А. И. ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ж.к. Н. III, [жилищен адрес]0, подадена чрез адв. А. В., съдебен адрес: [населено място], ул. "А." № 36, ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 25-0339-000061 от 27.08.2025 г., издадена от М. Г. К., на длъжност младши автоконтрольор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - Б., Районно управление (РУ) - С., с която на Й. А. И. е наложена принудителна административна мярка временно прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, считано от 27.08.2025 г. В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че в конкретния случай не са налице регламентиранияте в закона предпоставки за налагане на процесната принудителна административна мярка, сочи се, че Д. М. К. е била правоспособен водач към 27.08.2025 г., тъй като е положила успешно изпита си на 22.08.2025 г. Законът не дефинира „неправоспособен“, но в практика и по смисъла на чл. 150 от ЗДвП това се отнася за лица, които никога не са придобивали правоспособност или такива, на които тя е отнета (временно или постоянно), но не и за такива, които вече са положили изпит и са в административен преход към издаване на СУМПС. Твърди се, че лицето, което успешно е положило изпита (в случая Д. М. К.), не е неправоспособно по същество, а само не е

завършено формалното връчване на документа, което е административно-техническо действие, което не променя обстоятелството, че лицето е квалифицирано да управлява МПС. Изложени са съображения, че е допуснато прилагане на ПАМ на лице, което не е извършило деянието. Сочи се нарушение на принципа на съразмерност, в конкретния случай няма данни за вредоносност, опасно поведение или злополука, водачът е преминал целия процес по подготовка, не е налице обществена опасност и собственикът не е бил в автомобила и не е участвал в нарушението. Иска се от съда да отмени оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените в производството разноски.

В съдебно заседание, оспорващата, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът младши автоконтрольор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - Б., Районно управление (РУ) – С., в съдебно заседание, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата. В придружителното писмо, с което е изпратена в съда административната преписка по издаване на оспорената заповед, се релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка на 27.08.2025 г., около 02:21 часа е установено, че Д. М. К. в [населено място], по [улица]с посока на движение към ресторант Г. в района на Манастирчето е управлявала лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Й. А. И. ЕГН [ЕГН], като водачът управлява МПС, без да притежава СУМПС за управляването от нея МПС (неправоспособен). Въз основа на установеното на Д. М. К. е съставен Акт за установяване на нарушение (АУАН) серия ГА № 3169818 от 27.08.2025 г. от М. Г. К., на длъжност младши автоконтрольор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - Б., Районно управление (РУ) - С.. Актосъставителят приел, че с деянието си Д. М. К. е нарушила разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП – управлява ППС, без да е правоспособен водач.

На 27.08.2025 г. на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на Й. А. И. с оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 25-0339-000061 от 27.08.2025 г. е наложена принудителна административна мярка временно прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, считано от 27.08.2025 г. Като мотиви за издаване на оспорената заповед е посочено, че Й. А. И. като собственик предоставя управлението на лек автомобил Ш. С. с рег. № СВ 3163 ЕО на Д. М. К. с ЕГН [ЕГН], която на 27.08.2025 г. в [населено място], по [улица]с посока на движение към ресторант Г. в района на Манастирчето е управлявала процесния лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Й. А. И., след като не притежава СУМПС – правоспособен. ЗППАМ е съобщена на жалбоподателя на 09.09.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – Благоевград, чрез административния орган, на 25.05.2025 г. (с дата на изпращане 23.09.2025 г.).

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения

срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорента заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 244з-2289/04.07.2024 г. на Директора на ОД на МВР - Б.. Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на ОД на МВР - Б.. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 244з-2289/04.07.2024 г. на Директора на ОД на МВР - Б..

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. В нея се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, заради което се налага ПАМ. Описаните факти и обстоятелства не създават

съмнение или неяснота относно вида и характера на нарушението на правилата за движение по пътищата, за което е приложена ПАМ, нито неяснота коя от хипотезите изброени в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП административният орган е преценил, че е налице и съобразно която налага ПАМ за посочения срок. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващата, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. В конкретния случай, както бе посочено и по-горе, мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че Й. А. И. е предоставила управлението на собствения си лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС] на Д. М. К. с ЕГН [ЕГН], която на 27.08.2025 г. в [населено място], по [улица]с посока на движение към ресторант Г. в района на Манастирчето е управлявала същия лек автомобил, собственост на Й. А. И., след като не притежава СУМПС – неправопособен. В процесния случай е приложена последната хипотеза на цитираната разпоредба, при която е предвидено прекратяването на регистрацията на ППС на собственик, чийто автомобил е управляван от друго лице, за което е налице някое от обстоятелствата, изброени в буква „а“ на т. 2а - лице, което не притежава СУМПС в конкретния случай. В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. По делото се установи по безспорен начин и не е предмет на спор между страните, че на 27.08.2025 г. собственият на жалбоподателя лек автомобил е управляван от Д. М. К., която на 27.08.2025 г. не е притежавала СУМПС. Страните не спорят, че към момента на проверката Д. М. К. не е притежавала валидно СУМПС. Установява се от пиетото по делото Свидетелство за управление на МПС, че СУМПС на Д. М. К. е издадено на 04.09.2025 г. Не е предмет на спор между страните, че управляваният от Д. М. К. лек автомобил е собственост на жалбоподателя Й. А. И.. Видно от приложената по делото справка за нарушител/водач СУМПС на Д. М. К. е издадено на основание протокол за успешно издържан изпит от 22.08.2025 г., т.е. същата успешно е издържала изпит преди датата на извършената проверка. Изложеното обосновава категоричния извод, че към датата на управление на МПС, респективно към датата на издаване на оспорената заповед за прилагане на ПАМ, оспорващата се явява собственик, чието МПС се управлява от водач, който не притежава валидно СУМПС. Спорът е правен и касае въпроса може ли водач на МПС, който е преминал успешно изпит за

съответна категория, но не му е издадено СУМПС за тази категория, да управлява МПС от същата категория и счита ли се, че притежава валидно СУМПС за съответната категория. В отговор на направеното в жалбата разграничение на понятията и хипотезите, установяващи „правоспособност за управление“, следва да се посочи, че съгласно чл. 150 от ЗДвП пътните превозни средства трябва да се управляват от правоспособни водачи, съгласно чл. 150а от ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, а по аргумент от разпоредбите на чл. 3, ал. 3 и чл. 50, ал. 1 и ал. 2 от Закона за българските документи за самоличност (ЗБЛД) свидетелството за управление на моторно превозно средство има две удостоверителни функции - от една страна е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство и същевременно с това е и идентификационен документ за самоличност на българските граждани на територията на Република Б.. С оглед на легалната дефиниция по чл. 3, ал. 3 и чл. 50, ал. 1 от ЗБЛД свидетелството за управление на моторно превозно средство е официален свидетелстващ документ, който с обвързваща материална доказателствена сила установява и удостоверява релевантния факт - правоспособността на лицето, на което е издадено СУМПС, да управлява моторно превозно средство от съответната категория. От граматическото тълкуване на посочените разпоредби е ясно, че безспорно издаването на СУМПС е предпоставено от придобиване на правоспособност, правоспособността за управление на МПС не се поражда от притежаването на СУМПС, но, за да управлява правомерно МПС, водачът трябва да притежава съответно свидетелство за управление. Единственият начин, предвиден в закона за удостоверяване на правоспособността, е посредством СУМПС, а в случай, че водачът не притежава такова свидетелство, макар и придобил правоспособност, той е в невъзможност правомерно да я установи. Правоспособността на водача се доказва с валидно СУМПС, а липсата на издадено валидно СУМПС е основание за налагане на принудителната административна мярка. Ето защо, не може да се приеме, че Д. М. К. е била правоспособен водач само въз основа на успешно положен изпит, след като законът регламентира, че притежанието на СУМПС е задължителна предпоставка, за да може водачът да управлява МПС от съответната категория. Разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е относима към свидетелството за управление на моторно превозно средство в качеството му на индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство. Законът не свързва прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП единствено с липса /изначална или последваща/ на придобита правоспособност за управление на МПС, а регламентира като материалноправна предпоставка на налагането на ограничението и управление от водач, който не притежава свидетелство за управление. След като към датата на извършване на нарушението лицето, управлявало автомобила на оспорващата, не е притежавала издадено СУМПС, към 27.08.2025 г. са били налице материалноправните предпоставки за издаване на обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Ако при проверка, извършена от контролните органи, бъде установена липсата на СУМПС, независимо каква е причината за това, за органа възниква задължението да издаде, при условията на обвързана компетентност, акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП ПАМ. Поради това липсата на валидно издадено СУМПС за категорията на управляваното МПС представлява липса на свидетелство за управление като удостоверителен документ за правоспособността. Това обуславя извода, че управлението на МПС без СУМПС, което не е издадено към момента на управление на МПС, изпълва съдържанието на законово регламентирания фактически състав за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. „а“ от ЗДвП. Издателят на акта е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които

съставляват основание по закон за издаването на заповедта и се е позовал на относимата правна уредба.

Противно на доводите, изложени в жалбата, ирелевантно за законосъобразността на издадената заповед за прилагане на ПАМ е обстоятелството, че жалбоподателят е била в чужбина за определен период от време, за което не са представени и никакви доказателства. Следва да се отбележи, че оспорената заповед е индивидуален административен акт и не съставлява административно наказание, като субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав. Без значение за прилагането на тази мярка е субективното отношение, респективно добросъвестността на собственика към извършеното от лицето, което управлява неговото МПС, деяние, а нормата е приложима дори и в случай на ползването на съответното превозно средство без знанието от страна на собственика му. В Решение № 1235 от 30.01.2019 г., постановено по адм.д. № 10192/2018 г. по описа на ВАС е посочено „Правилно АС е приел, че посочената от административния орган правна норма на чл. 171, т. 2 а, б. „а“ от ЗДвП регламентира налагането на ПАМ на собственика на МПС, което е управлявано от неправомерно лице. В случая е било безспорно и е доказано посоченото обстоятелство. Обосновано и законосъобразно съдът е приел, че дали касаторът -собственик е адресат на съставения АУАН е без правно значение. Действително, приложимата правна уредба не обвързва принудителната мярка с установяване на вина на собственика, поради което без правно значение са обстоятелствата дали жалбоподателят лично е предоставила управлението на собственото си МПС, дали това е направено от друго лице и дали тя е знаела за това. Законът допуска засягане на правата ѝ с оглед постигане на целта, регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП - опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения“.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер, като тази мярка не съставлява административно наказание. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок – от 6 месеца до една година. В конкретния случай компетентният административен орган е определил минимално предвидения (възможен) в закона срок – 6 месеца, посочил е и началният момент, от който започва да тече този срок, което обуславя извод

за пълна съразмерност на наложената ПАМ с целта на закона, т.е. същата е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на оана А. И. ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ж.к. Н. III, [жилищен адрес]0, подадена чрез адв. А. В., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 25-0339-000061 от 27.08.2025 г., издадена от М. Г. К., на длъжност младши автоконтрольор към Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) - Б., Районно управление (РУ) - С., с която на Й. А. И. е наложена принудителна административна мярка временно прекратяване на регистрацията на ППС лек автомобил Ш. С. с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца, считано от 27.08.2025 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия: